

Sommige dingen
(vallen in het water)

Roel Verniers
Clara van den Broek

Sommige dingen (vallen in het water)

Over afscheid moeten nemen
van het leven en van elkaar

© 2012 –Roel Verniers, Clara van den Broek &
Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Quod, voor de vorm, Gent
Illustraties: Roel Verniers en Philip Paquet
Liedjestekst Papa is gaan varen © Kapitein Winokio
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 641/740
ISBN 978946001 170 2
D/2012/11.767/166

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

In gesprek met Friedl' Lesage	7
Vallen (columns)	53
Sommige dingen (gedichten)	105
Sommige dingen (vallen in het water)	127

**Roel Verniers
in gesprek
met 'Friedl' –
Een leven in boeken'**

zondag 26.6.2011 - Radio 1

Friedl' Lesage

De moeilijkste vraag die ik zelf ooit van een luisteraar kreeg is deze: 'Mijn partner is terminaal. Hij wil nog wat lezen. Wat kan ik hem aanraden?' Niets zo moeilijk als daar een goed antwoord op te geven. Terwijl ik daarover zat na te denken, las ik een column van Roel Verniers in De Morgen. Hij had het over zijn ziekte maar ook over de boeken die hij las. Wat hij schreef, bleef behoorlijk bij me hangen. Dus zocht ik Roel op via Facebook. Ik dacht, hij kan me helpen. We werden snel vrienden en begonnen elkaar te schrijven. Dat ging zo.

Dag Roel,

Ik ken je niet persoonlijk maar je stuk treft me heel erg. Ik zou graag eens wat langer met je praten. Ik weet niet wat je zelf het liefste wil en kan. En vooral hoe het nu is met jou. Ik heb ook geen wegen gezocht om jou te bereiken dus doe ik het even via Facebook. En ik ga nu op zoek naar dat boek van Susan Sontag...
Warme groet, Friedl'

12 mei 2011

Dag Friedl',

Facebook is prima. Bedankt voor je reactie. Eerlijk gezegd sta ik zelf verbaasd van de reacties die binnenkomen. Ze zijn zo warm. En ik ben al zenuwachtig als ik aan mijn volgende denk. Toen Jeroen De Preter mij vorige maand vroeg of ik een getuigenis wilde afleggen over mijn ziekte, heb ik even getwijfeld: is dat allemaal wel interessant wat ik te vertellen heb. Toen Ward Daenen mij aansluitend vroeg voor die column, dacht ik net hetzelfde. En nu weer. Maar mijn vrouw zegt dat ik daar niet moet mee inzitten. Je kan maar antwoorden op de vragen, zegt ze, of schrijven wat je te schrijven hebt. Ze heeft gelijk natuurlijk, altijd gelijk heeft ze. En bovendien heb ik het gevoel dat wat ik dan schrijf of zeg, mensen die in eenzelfde situatie zitten op de een of andere manier helpt. Het valt me trouw-

wens op dat zoveel mensen van dichtbij of veraf met kanker te maken hebben, maar dat er zelden vrank en vrij over gesproken wordt. Een beetje als een miskraam. Veel verborgen verdriet. Ik ben dankbaar dat ik het mijne voorlopig kan delen. Dus: graag spreek ik met je af. Alleen is het moeilijk te voorspellen wanneer. Volgende week ga ik opnieuw onder het mes, deze keer voor die tumoren in mijn hoofd. Ze zeggen dat ik op een week weer thuis zal zijn. Maar dat zeiden ze in Leuven ook en na een maand lag ik er nog. Zullen we afspreken dat ik je opnieuw via Facebook contacteer als ik terug thuis ben?

Groet

Roel

13 mei 2011 **Friedl' Lesage**

Hey Roel, dank voor je bericht. Ik wens je alvast veel goeie moed, liefde en sterkte. Keep us posted!

26 mei 2011 **Roel Verniers**

He Friedl',

ben sinds gisteren weer thuis. Paar dagen recup. Bestraling hoofd (reeks van tien, tot dinsdag 14/6; er zitten nogal wat feestdagen tussen). Ik weet niet hoe ik daarop ga reageren. Vermoedelijk normaal, misschien met barstende hoofdpijn.

Nu, ik zou een gesprek er graag tussen squeezeen, voornamelijk omdat ik geen zicht heb op wat er daarna komt.

Dus mijn vragen: hoe zit dat praktisch? Hoe lang duurt dat (en stoort het als mijn stem van vermoeidheid dan een octaaf hoger schiet?)

Groet

31 mei 2011 **Friedl' Lesage**

Dag Roel, blij dat je terug thuis bent! Ik had je graag geïnterviewd eind juni voor

de laatste uitzending van het seizoen op zondag 26.6. Maar als je het liever sneller doet, dan passen we ons aan. Misschien moeten we even bellen...

Warme groet,
Friedl'

We belden. Heel erg lang. We praatten over boeken, over ziek zijn, over de lengte van dagen. En over een mogelijk interview. Er klonk hoogdringendheid door in zijn stem. 'Ik wil dit doen, maar wacht niet te lang. Nu kan het nog. Straks misschien niet meer.' We spraken af dat we zouden wachten tot na de bestralingen. En dat het goed zou gaan. Dat het goed moest gaan. Om het interview te kunnen doen.

Eind juni bracht een taxi Roel naar de VRT. Hij had zijn stok meegebracht. Een stok met vuurrode vlammen. En zijn boeken. En zijn kwetsbaarheid. We zijn de studio ingegaan voor een radiogesprek dat één van de moeilijkste was die ik tot nog toe heb gedaan. Dat ging zo.

Mensen vragen me wel eens, hoe kies jij je gasten. Een antwoord is moeilijk te geven. Ze komen op mijn pad. Sommigen ken ik, net als u, uit de media zoals Herman Van Rompuy, Annemie Struyf of Herman Van Molle. Anderen kom ik tegen, ergens, toevallig. Mijn gast vandaag is een vriend, een Facebook-vriend. Roel Verniers, goede morgen.

Goede morgen.

We hebben elkaar nog nooit in het echt gezien. Alleen maar gemaïld en gebeld.

En ook nog niet zo lang op Facebook...

Nu moet ik jou voorstellen, Roel. Ik zou kunnen zeggen dat je directeur bent geweest van het Cultureel Centrum in Berchem, dat je gewerkt hebt voor het Schrijverspodium, voor het Vlaams Fonds voor de Letteren, het Theaterfestival, Villanella... Dat je nu cultuurcoördinator bent voor de stad Antwerpen, dat je geschreven hebt voor De Stan-

daard, Knack, nu columns voor De Morgen.
Vergeet ik iets?

Het klinkt veel, maar het is eigenlijk niets.

Wat zou je er zelf nog aan toevoegen?

Niks, want het staat er allemaal.

Dat je veel leest bijvoorbeeld. En dat boeken
echt wel belangrijk zijn in jouw leven.

**Ik lees veel, maar ik vergeet ook veel. Ik wil
heel veel boeken hebben. Ik ga weinig naar
de bibliotheek. Ik heb ook boeken die ik niet
gelezen heb. Boeken zijn behang en matras.
Voila, dat zijn boeken in mijn leven.**

Het eerste boek is de Nederlandse bestsel-
ler *Komt een vrouw bij de dokter* (2003) van
Kluun, de schrijversnaam voor Raymond
van de Klundert. Een boek dat ondertus-
sen al een miljoen keer over de toonbank is
gegaan, verfilmd en in zevenentwintig talen
vertaald.

Ik heb het gekocht toen het net uit was, in de krantenwinkel van het station van Amsterdam. Het was in een periode dat ik vaak op prospectie moest, zowel voor het Theaterfestival als voor de krant. Ik reisde toen veel met de trein, mijn lectuur kocht ik in die krantenwinkel. Daar hebben ze heel veel boeken, veel meer dan in onze krantenwinkels.

Komt een vrouw bij de dokter is een autobiografisch verhaal. Kluun, Raymond Van de Klundert, vertelt over zijn eigen vrouw die bij de dokter komt en daar slecht nieuws krijgt. Was het ook dat verhaal dat jou aantrok om het boek te lezen?

Het was niet dat wat me aantrok. Kluun en zijn vrouw waren reclamemensen met een flitsend leven in Amsterdam en dat sprak mij aan. Dat heeft veel te maken met het feit dat ik zelf een half jaar in Amsterdam heb gewoond. Het Amsterdam dat hierin beschreven staat, heb ik nooit gekend.